30e jaar. — Nr 15. — Zaterdag 3 Februari 1883.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

6 francs per jaar.
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukrege[l].
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

De personen die tot heden hun abonnement aan den *Postrijder* niet betaald hebben worden verzocht ons het bedrag er van te doen toekomen. Na deze week zullen de nalatigen eene kwittantie met den post ontvangen.

TONGEREN, DEN 3 FEBRUARI.

Van alles wat.

Te Luik heerscht thans eene smettelijke koorts, de **typhus**, waar tegen de menschelijke wetenschap zich grootendeels onmachtig gevoelt. Met duizende zieken bevinden zich in die stad en in de omstreken. Dat duurt sedert verscheidene weken en tot hiertoe is er weinig beternis, ofschoon de dagbladen van Luik den waren toestand zoo veel mogelijk verbergen, met het dubbel inzicht om aan de stad geene schade te veroorzaken en om vertrouwen in te boezemen aan de inwoners. De hospitalen liggen vol en met duizende menschen zijn uit Luik gevlucht. De militairen hebben Luik verlaten, en zijn naar Beverloo en Brasschaat vertrokken.

De luiksche regeering heeft aan talrijke kloosters van Belgie geschreven om zusters van liefde te vragen die de zieken van Luik willen komen oppassen. En uit alle kloosters zijn moedige dochters vertrokken om zich ten dienste der zieken te gaan stellen. Wij lezen in een blad van Maestricht dat men aldaar vijf begijnen gevraagd had om hunne bijstand aan die zieken van Luik te geven. In plaats van vijf boden er zich vijftien aan.

Zoo is het altijd. Zoo lang alles goed gaat, lastert en bekladt men die nederige geestelijke dochters die altijd gereed zijn hun eigen leven in gevaar te stellen om dat van hunnen evenmaaste te redden. Doet een geuzenblad open, groot of klein, fransch of vlaamsch, gij zijt zeker van er eenen hoop beschimpingen en lasteringen in te vinden tegen de kloosters. Maar alles verandert zoohaast eene smettelijke ziekte aan de deur klopt. Wanneer de gevreesde ziekte hare ronde doet, wanneer het gevaarlijk wordt het bed der zieken te naderen, oh, dan vluchten maar al te dikwijls de wereldlijke en geuzen oppassers, en wie gaat men dan halen ? Niemand anders dan die zelfde begijntjes die men gisteren nog beschuldigde van nergens toe te dienen, die voor niets goed zijn, die een lui leven voeren achter de muren van hun klooster enz. enz. Dan weet men ze wel te vinden !

Het is wonderbaar hoe men vandaag in de geuzenbladen van Luik den lof leest der zusters van liefde. Maar wacht nog eens eenige weken ; dan zult gij die zelfde gazetten en alle aanhangers van de geuzerij op nieuw hooren uitvallen tegen die begijnen die zij heden ter hulp roepen.

Wat hierin het treffendste is, dat is van te zien hoe die ootmoedige kloosterlingen zich heden over hunne lasteraars wreken. Toen men hen lasterde en vervolgde, toen klaagden zij niet ; vandaag dat men hunnen bijstand inroept, komen zij toegesneld om hunne zieke lasteraars het leven te redden en of men henlastere of hen ter hulp roepe, hunne handelwijze blijft altijd dezelfde : zij zetten hun leven te pand voor hunne medeburgers, zij bidden voor hunne vervolgers, hun hart en al hunne krachten zijn ten dienste van allen.

Men verheft alle dagen groote mannen, men richt standbeelden op aan lieden wier schoone daden en groote hoedanigheden grootelijks in twijfel kunnen getrokken worden. Een musikant, een schilder, een schrijver, een kunstenaar, enz. allen menschen die nergens anders voor gewerkt hebben dan om eene groote fortuin te verzamelen, die worden in hun leven met gunsten en eerekruisen overladen en na hunne dood worden zij in marmer of in brons op onze openbare plaatsen ten toon gesteld tot voorbeeld en ter vereering van het nageslacht. Wij zeggen dit niet om hunne verdiensten te verminderen ; zij hebben eer gedaan aan hun vaderland en hunne medeburgers doen goed met hunne nagedachtenis te vieren, en hunnen roem aan hunne kinderen voor te spiegelen.

Maar hoeveel grooter voor de oogen van God en van den mensch die nadenkt, is de verdienste niet van die nederige dochters, die zich in eene duistere ziekenkamer om zoo te zeggen levend gaan begraven, om het goede te oefenen zonder de minste hoop van winst of fortuin, zonder den minsten roem na te jagen ? Zij stellen hun leven in gevaar om het leven van vreemde lieden te redden, en wanneer zij op het slagveld der christelijke zelfopoffering zullen vallen, dan zal niemand hunne faam verkondigen, zij zullen voor het nageslacht onbekend blijven, want in hun klooster hebben zij zelfs hunnen naam moeten afleggen, om eenen vreemden naam aan te nemen.

Vergelijkt daarmee de handelwijze onzer geuzen, die op niets anders uit zijn dan op plaatsjes te jagen, op geld te verdienen, op lintjes en kruisjes te krijgen. Eigenbelang is de eenige drijfveer van al hunne daden.

En die zelfde lieden laster en alle dagen deze helden der christelijke liefdadigheid die het kwaad met het goede beloonen en de bewondering van de beschaafde wereld verdienen !

∴

Onder de petitien die dezer dagen aan de kamer gezonden zijn, merkt men er eene waarbij de inwoners van Zoetenaai vragen dat *de begijnen die te Luik de zieken oppassen, naar huis gezonden worden en vervangen door officieele onderwijzeressen.*

Men gelooft niet dat de officieele onderwijzeressen het voorstel zullen aannemen. Zij zullen liever in hunne ledige scholen aan eene goede tafel en achter eene warme kachel blijven zitten. Zieken oppassen, foei dan, dat is goed voor begijnen !

∴

De **vastenavond** valt vroeg. Op verschillige plaatsen ziet men de grijnzende maskers ten toon gesteld. Een groot getal dezer dragen de trekken van zotten, soms zelfs van dieren, alsof de fabrikanten van die vuile stukjes katton begrepen dat deze bestemd zijn om den mensch te verlagen, ja, te verbeesten.

Men zou al begrijpen dat sommige jonge lieden zich nog al geerne wat verkleeden, dat jonge dochters er behagen in vinden zich met eene bevallige kleedij, met schitterende kleuren te versieren, maar zich maskeeren ! Foei dan ! Waarom toch zich verbergen ? Als men zich eerlijk wil vermaken, als men het inzicht niet heeft kwaad te zeggen of kwaad te doen, zal men toch zijn gelaat niet achter een masker gaan verschuilen.

De mensch die gemaskeerd is verliest het gevoel zijner waardigheid en zijner verantwoordelijkheid ; hij meent dat hem alles toegelaten is. Hij beleedigt vreedzame lieden, hij hoont en lastert vrouwen en jonge dochters, hij eerbiedigt niets, hij geeft zich over aan de slemperij en de laagste ontucht. Hij meent van niemand gezien te zijn. Beschut door zijn *incognito*, is hij laf en eerloos.

Lieve lezers, hebt gij vrienden, kinderen, die zonder goed nagedacht te hebben, zich zouden willen maskeeren, tracht hen doen te begrijpen dat zij slecht handelen, dat zij kwaad voorbeeld geven, dat zij zich blootstellen van tot droevige buitensporigheden medegesleept te worden en onder de misachting der eerlijke lieden gebukt te gaan. De mensch moet wat verzet hebben, maar het is daarvoor niet noodig dat men zich verschuile of maskeere. Men verbergt zich slechts om kwaad te doen.

De vastenavondzotten hebben dit jaar nog eene bijzondere reden om voorzichtig te zijn. De typhuskoorts die sedert weken reeds te Luik heerscht, verspreidt zich ook verder ; men meldt talrijke gevallen dier ziekte uit Seraing, Waremme, en uit verschillige gemeenten der omstreken. Er behoeft zoo weinig om ze bij ons in te brengen, en het middel om er zich tegen te behoeden is voorzeker niet van zich aan de gekheden van den vastenavond over te geven, van te woelen en buitenmate te drinken in plaatsen waar de lucht bedorven is en waar de eerste regels der gezondheidsleer miskend zijn.

Het ware te verlangen dat degenen, die eenigen invloed hebben zich met ons voegden om onze bevolking en bijzonder de werkende klas aan te manen de buitensporigheden van den vastenavond te vermijden. Er zijn genoeg eerlijke vermaken, opdat de mensch die zich zelven wat eerbiedigt, zich onthoude van de ongebondenheden waar de vastenavond gelegenheid aan geeft en er de zijne van alhoude.

∴

Minister Bara heeft te Doornijk gezegd : « Wij zullen in de liberale politiek tot het uiterste gaan ! » Ehwel onze ministers mogen zich roemen hunne belofte gehouden te hebben : zij zijn op het uiterste en de belastingschuldigen ook.

Vijf millioen te kort ware maar eene bagatel geweest tien millioen eene kleine misrekening ; maar **25 a 30 millioen**, na vier jaren bestuur dat is een meesterstuk !

Dat maakt voor al de inwoners van het land, de kinderen aan de borst en de onderlingen meegerekend, armen en rijken, 6 frank per jaar meer op te brengen. Voor een huishouden van zes personen is dat 36 frank.

∴

Tot over weinige jaren bedroeg het budget van oorlog 30 millioen : dan werden er steenen uit den grond geklaagd, over de nooge krijgslasten, alhoewel handel en nijverheid floreerden.

Het te kort van een jaar bedraagt nu zooveel als het budget van oorlog, waartegen zoolang uitgevallen is.

Voor die dertig millioen hadden wij 12 linieregimenten, zes regimenten peerdevolk, artillerie, forten, kazernen en kanons. Met het tekort van dit jaar bij het budget van oorlog, zouden wij eene mogendheid van eersten rang zijn !

Maar... het leger van den politieken winkel is kostelijker dan dat van 't vaderland.

Als wij voor die dertig millioen dan nog de nijverheid zagen herbloeien, den handel verbeteten. Maar deze zullen nog zieker zijn dan te voren, vermits zij zeer belast zijn.

De nieuwe belastingen moeten dienen om putten te vullen. Het gouvernement is in de positie van dien armen vent die een vijffrankstuk krijgt en, in plaats van er van te genieten, het direkt aan zijnen schuldeischer moet dragen. Hij blijft zoo arm als te voren !

∴

Ziehier eenige voorbeelden van de wijze waarop het ministerie de spaarzaamheid verstaat, die het ten gevolge van het te kort wil invoeren !

De gemeente-sekretarissen en anderen, die in 1880 de volksoptelling gedaan hebben, zijn nog niet betaald over hun werk, ondanks herhaalde petitien.

∴

De *Moniteur des employés* bericht, dat voor het jaar 1882 geene verhoogingen van traktementen noch gratifikatien zullen toegestaan worden, aan de bedienden van het ministerie van Openbare Werken en aan die van Binnenlandsche zaken.

Integendeel, men gaat spaarzaam worden. Oordeelt liever.

Van hooger hand is er geklaagd over de groote hoeveelheid koorden die in de postkantooren gebruikt worden. Te Brussel moeten de bollen in eene geslotene kas liggen, met een eindje koord eruit. Er moet aan getrokken worden naarmate er noodig is. — Met zulke spaarzaamheid zal het te kort gauw verdwenen zijn.

∴

De bedienden aan de Staats spoorwegen zijn 17 uren per dag gestadig aan 't werk.

Over den anderen dag zijn zij 18 uren 45 min. aan 't werk, behalve 25 minuten om te gaan eten.

Ziehier den tekst der petitie die zij aan den minister gezonden hebben :

« Wij meenen genoegzaam verkleefdheid, lankmoedigheid en zelfverloochening getoond te hebben, om te verdienen beter behandeld te worden. Zoo'n onmenschelijken dienst is nooit door uwe voorgangers opgelegd, en dat terwijl de gansche drukpers onze positie kritikeert en het publiek verontwaardigd is, dat het zijn leven in handen geeft aan bedienden die nooit genoegzaam rust hebben en zoo uitgeput zijn, dat zij onder weg in slaap vallen in plaats van op de seinen te kunnen letten, — aan welke reden men terecht de spoorwegrampen toeschrijft, waarvan het bestuur alleen verantwoordelijk is. »

En die bedienden, voor 17 uren werk, winnen fr. 2,50 daags.

∴

Vergelijkt mij daarmee de officieele onderwijzers, de officieele schoolmamzellen, zonder te spreken van de officieeleschoolinspekteurs caliber ridder Guffens & Co.

De officieele onderwijzers winnen van 1800 tot 3000 frank, voor vijf uren werk daags. Zij hebben twee maanden vakantie.

Een bestuurder heeft 5500 tot 9500 fr.

Schoolopzieners winnen tot 8000 fr. !

De minste onderwijzer, van 18 jaar oud, wint 1800 tot 2000 fr.

De portier in het ministerie van onderwijs wint fr. 7500, buiten woning, vuur en licht.

In het budget van onderwijs vraagt de minister eene vermeerdering van fr. 56,400 om het traktement te verhoogen van elf professors der Gentsche hoogeschool, die nog maar fr. 8000 trekken.

Ziedaar, goede belastingbetalers het verschil van sparen op de kleine en op de groote bedienden.

Het gouvernement zit tot over de ooren in de schuld en is genoodzaakt het avancement en de vermeerdering van jaarwedde der schoolmeesters geheel op last der gemeenten te laten.

Het heeft nu een ander middel uitgevonden om die heeren aangenaam te zijn : het gaat ze allen dekoreeren. Met nieuwjaar hebben er reeds twee tot drijhonderd het burgerkruis ontvangen ; de overigen zullen volgen, alle maanden wat.

Nu, dat is misschien de eenige maatregel van spaarzaamheid die door het gouvernement tot hiertoe genomen is. Als men berekent dat de burgerkruisen, in 't groot genomen, bij den fabrikant, aan 't gouvernement maar 4,61 stuk kosten is dit voor 10 duizend onderwijzers en onderwijzeressen nog maar 461,000 fr.

Bovendien hebben een groot getal personen die het burgerkruis voor daden van moed en zelfopoffering bekomen hadden hunne dekoratie aan den minister teruggezonden. Zij bedanken voor de eer van voor officieele schoolmeesters door te gaan : er is zelfs een die aan den minister de woorden van Voltaire herinnerd heeft : Een ezel beladen met kruisen is niet meer waard dan een ezel met mest.

Dit is profijt voor ons, want die teruggestuurde kruisen kunnen opnieuw uitgedeeld worden. Wij mogen dus onder alle opzichten zeggen dat wij er dit nieuwjaar goedkoop van af kwamen.

Het zal ons toekomende jaar duurder kosten als zij het kruis der Leopoldsorde krijgen.

Wij stellen echter den minister een gedacht voor dat wellicht kans heeft van aangenomen te worden. Waarom geeft hij die kruisen aan de schoolmeesteressen ? Waarom niet liever een lint gegeven dat boven de kleeren kan gedragen worden ? Dat zou zelfs veel schooner staan.

Men zou eene nieuwe eere-orde kunnen instellen, bij voorbeeld : *de Orde van den Kousenband der Liberale Scholen !*

Wat denkt ridder Guffens er van ?

Oorsprong van de zaak Bernard.

Toen Mgr Dumont als bisschop van Doornik werd afgezet, vertrok hij, alles meenemende wat hem toebehoorde, alles tot den laatsten centiem toe.

Doch er bestond in het bisdom eene kas van goede werken, voortkomende van giften door de geloovigen geschonken, voor dit of geen bepaald doel.

Na zijn vertrek heeft Mgr Dumont het aardig gedacht gekregen dat geld ook nog te eischen, als zijnde hem toevertrouwd geweest. — Ja, zoolang hij bisschop van Doornik was, maar eens afgezet, had hij daar niets meer in te zien. Ziedaar den oorsprong van de zaak.

∴

In tegenwoordigheid van dien zonderlingen eisch, en om te vermijden dat het geld onder zegel werde gelegd, gelastte Mgr Du Rousseau den kanunnik Bernard het in zijne woning te bewaren. Was dat zijn recht niet ? Was Mgr Du Rousseau de wettige bestuurder niet van die kas ?

Daarin heeft men nogtans de plichtigheid voor Mgr Du Rousseau willen vinden.

∴

Ongelukkig gebeurde het dat Bernard de man niet was om zulk een vertrouwen te verdienen.

Eens in bezit der kas van het bisdom begon de man, *zoo zeggen de gazetten*, op de beurs te spelen ; hij verloor, speelde opnieuw en verloor nogmaals. Hij verloor ook het hoofd, en wanneer in gevolge een arrest van het beroepshof, de bisschop de weerden aan den inventaris wilde onderwerpen, nam de ontrouwe schatbewaarder de vlucht.

't Was Mgr Du Rousseau, zegde men dan, die Bernard gelast had het geld naar den vreemde mede te nemen.

Doch de feiten bewijzen nu klaarblijkend dat zulks weeral een liberale logen was, en van dat stelsel ook heeft men afgezien.

∴

Bernard vluchte dan naar Amerika, en heeft daar een deel van het geld gedeponeerd in zijnen naam, en in den naam van zijnen broeder.

HET HUIS DER HEKSERIJ

EEN VERHAAL UIT DEN OUDEN TIJD

naar 't Fransch van

RAOUL DE NAVERY.

(11e VERVOLG.)

Een half uur later kwam Huguette terug.

Zij plaatste het spek voor haren man en zette een steenen kan met kruidbier bij hem op tafel ; op eenen kleinen afstand daarvan zette zij twee kommen met melk en een zwart brood.

Donaat volgde de beweging zijner vrouw met nieuwsgierigheid.

— Uw eten staat gereed, Donaat, zegde Huguette. Begin maar !

Vervolgens zette zij het kind naast zich neer, gaf het een kom met melk en nam de andere voor zich.

— Wat beteekent dat ? Waarom moet gij dat zwart brood eten en die melk drinken, terwijl er op de tafel goed spek en lekker bier is ?

— Dizier en ik zijn aan dit avondeten gewoon, antwoordde Huguette bedaard.

— Ja, vroeger was er in dit huis geen ander eten voorradig en mijn zak was leeg... Maar nu wij ander eten hebben, wil ik dat gij er ook met mij van gebruikt.

— Ik dank u, zegde Huguette. Verlang dit niet van mij.

— En waarom niet ! Ik wil de reden weten, waarom gij nu niet van dit spek en dat bier wilt mede gebruiken ?

— Mijn zoon en ik zijn arm, zegde Huguette, de stiel van weefster brengt maar zeer weinig verdiensten op, ofschoon jonkvrouw Ogivia mij nog meer betaalt dan de andere werksters.

— Wat komt dat er op aan, wanneer ik maar veel geld verdien ?

— Met welk ambacht verdient gij uw geld ? vroeg Huguette, terwijl zij opstond en zich recht tegenover haren man plaatste.

— Ben ik dan geen smid ? Kan ik geen ijzeren punten of gereedschappen maken ?

— Ja, dat kunt gij zeker, Donaat. Maar gij werkt tegenwoordig bijna nooit.

— Doe wat gij wilt, hernam Donaat op bitteren toon. Gij hebt mij altijd het leven verbitterd door uw wantrouwen en uwe kwade vermoedens.

— Mijne vermoedens ?

— Ja, maar ik doe wat ik wil. Ik ben mijn eigen meester.

— Gij kunt u zelf in 't verderf storten, Donaat. Gij kunt uwe ziel verkoopen en uw leven in gevaar stellen. Maar ik zweer het u, bij mijn heilig doopsel, gij hebt het recht niet mij de medeplichtige te maken van uwe geheimzinnige handelingen, door mij in de winsten van deze te doen deelen.

— Huguette ! zegde Donaat op dreigenden toon.

— Ik zal u altijd gehoorzaam zijn. Ik ben uwe vrouw en uwe dienares. God heeft mij met u vereenigd ; ik draag mijn juk. Ik bewaar uwe geheimen gelijk het de priester zou doen. Maar gij zult mij niet noodzaken om het witte brood te eten, dat ik niet verdiend heb, om mijne lippen te zetten aan bekers met drank, waardoor men dronken wordt en welke gij noodig hebt, om te kunnen vergeten...

Terwijl Huguette aldus sprak met kalme weerdigheid, was zij fier door hare geestkracht. Hare ziel straalde uit haar bleek gelaat en hare oogen schitterden van vuur.

— Pas op, zegde Donaat terwijl hij haar met een tinnen bierkruik bedreigde.

— Ik leer dit kind, eerbied en ontzag voor u te hebben ; verwoest mijn werk niet, zegde Huguette.

De ongelukkige liet het hoofd zinken en wierp de tinnen kan op den grond, welke de jonge vrouw bedaard op de tafel zette.

Vervolgens, terwijl Donaat zichzelven de bekers vol bier schonk, gaf zij het kind de kom met melk te drinken.

Den volgenden dag vertrok Donaat reeds vroeg in den morgenstond, en bleef hij eene volle week van huis afwezig.

Hij bracht een paard mee met schoonen hals ; drie dagen later vulde hij zijn wagen met werktuigen van zijn ambacht, en verwijderde zich van zijne woning, na Dizier hartstochtelijk aan de borst te hebben gedrukt.

Van nu af lag er een geheel sombere sluier voor Huguette over de levenswijze van haren man ; wanneer hij thuis terugkeerde, rammelde het goud in zijne zware geldbeurs, maar Donaat zegde haar niet, op welke manier hij aan al dat geld was gekomen. Huguette bleef getrouw aan haar besluit, zich met zwart brood en met de armoedige spijzen te vergenoegen, welke zij met haar weefspoel verdiende.

Gedurende de afwezigheid van haren man, bezocht zij des te meer de oude Elisabeth, die medelijden met haar had, doch nooit door lastige vragen naar de geheimen van haar lijden eenig onderzoek deed. Haren somberen levensgezel zag Huguette maar zeer zelden.

De persoon van Donaat had eene geheele verandering ondergaan.

Zijne kleeren hadden minder gelijkenis met die van eenen werkman dan met die van een soldaat ; hij droeg wel geen lemmer op zijde, maar hij verborg het onder zijn kleeren. Hij droeg op het hoofd eene kap, die een gedeelte van zijn voorhoofd bedekte en bijna belette, dat men hem in de woeste, rollende oogen kon zien. Een soort van bitteren spot deed zijn lippen samentrekken, terwijl de vermetelheid zich uitdrukte op zijn gelaat, hetwelk het kenmerk vertoonde der verdierlijking door wilde hartstochten.

Toch, in weerwil der vermoedens, die Huguette tegen haar man koesterde, verwijderde zij zich toch niet van Donaat. Zij sprak met liefde en zachtzinnigheid tot hem, gehoorzaamde hem, gelijk eene dienstmeid, doch wanneer hij van haar iets eischte, wat met haar geweten in strijd was, dan weigerde zij zulks met christelijke weerdigheid, zoodat hij er niet verder bleef op aandringen.

Hetzij Dizier het vergeten had ofwel dat hij zijne moeder wilde verrassen, het duurde geruimen tijd, eer het kind aan zijne moeder de plaats toonde, waar het de geldstukken verborgen had, welke de vader aan Dizier had gegeven. Op zekeren dag echter, als de moeder haar leedwezen te kennen gaf, dat zij niet een stuk stof kon koopen, om er een kleed voor haar zelve en voor haar kind van te maken, legde Dizier de kleine handjes op de oogen zijner moeder en deed haar beloven, dat zij niet zou zien, wat hij ging doen ; dan liep hij stil van haar weg en met al de geheimzinnige voorzorgsmaatregelen, die een kind zoo bekoorlijk kunnen doen wezen, haalde hij de verborgen geldstukken en wierp deze lachende in den schoot zijner moeder.

— Hemel ! riep zij uit, wat is dat ?

— Schoon geld, om blauwe serge voor te koopen !

— En wie heeft u dat gegeven ?

— Vader..., antwoordde het kind lachende.

— Waarom hebt gij dat voor mij verborgen ?

— Om u te verrassen. Gij kunt vele schoone zaken voor dit geld koopen, moeder !

— Ja, mijn kind, hernam de vrouw.

— Willen wij nu terstond uitgaan ?

— Later.

— En zult gij dan blauwe serge koopen ?

— Wanneer mijn goede engel mij niets anders beveelt.

— Spreekt hij dan met u ?

— Dikwijls.

— En met mij ? vroeg het kind. Met mij ?

Doch terstond zich in de armen zijner moeder werpende, voegde Dizier er het antwoord zelf bij. Zoolang de kinderen klein zijn, is de moeder hun goede engel, niet waar ?

Huguette drukte het kind aan haar hart.

— Kom, zegde zij.

De klokken luidden in alle kerken en kapellen ; moeder en kind gingen snel den St Catharinaheuvel af ; Dizier droeg het zilvergeld in de handjes en lachte bij de gedachte aan het kleed van blauwe serge, dat hij spoedig zou krijgen.

Huguette naderde den ingang der hoofdkerk ; op het voorplein waren de armen geknield, die de handen uitstrekten naar de christenen, welke zich naar de vroegmis begaven. De blinden smeekten om eene aalmoes met eentonige stem ; de kreupelen riepen het medelijden der voorbijgaande in ; grijsaards met bedroefd gelaat doch ternauwernood met lompen gekleed, herhaalden met zachte stem de bede om eene aalmoes ; eene jonge vrouw, met verwilderd uitzicht, loshangende haren, slechts met vuile lompen gekleed, stond te midden van vier kleine kinderen, die de vuisten in den mond staken, om niet van honger en ellende te schreien. Eenige stukken hunner afgedragen en versleten kleeren waren met biedgaren aan elkander genaaid of met doornen en distels aaneengehecht, zoodat het magere bloote lichaam der kinderen door de lompen en vodden zichtbaar was ; hunne oogen, die door de koorts grooter waren geworden, bleven onafgebroken met smart op de voorbijgangers gericht ; deze groep wekte de aandacht en het medelijden van iedereen.

Huguette bleef voor de ongelukkige familie stilstaan en deze aan haren zoon wijzende, zegde zij :

— Ziedaar uwe broeders !

Dizier richtte zijne lieve, oprechte kinderoogen naar zijne moeder en meende op haar gelaat een verzoek en eene goedkeuring te lezen. Dan opende hij de kleine met zilvergeld gevulde hand en liet de glinsterende geldstukken in de magere handen van een der kleine bedelaars vallen.